

Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse

Dato:

Kontor: Regional sundhed

J.nr.: 2008-1530-175

Sagsbeh.: seb

Fil-navn: Dokument 2

Besvarelse af spørgsmål nr. 247 (Alm. del), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse den 27. februar 2008. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikkemedlem af udvalget (MFU) Line Barfod (EL).

Spørgsmål 247:

"Ministeren bedes uddybe svaret på spørgsmål 59, og oplyse hvor i lovgivningen det fremgår, at en autoriseret læge, der virker som lægekonsulent ikke under udøvelsen af denne virksomhed har pligt til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed, som en autoriseret sundhedsperson i øvrigt skal udvise under udøvelsen af sin virksomhed i henhold til § 17."

Svar:

Jeg har fra Sundhedsstyrelsen modtaget nedenstående udtalelse, hvortil jeg kan henholde mig:

"Styrelsen skal henvise til besvarelsen af spørgsmål 59 og skal indledningsvist bemærke, at regulering af sundhedspersoners faglige adfærd tidligere fandtes i en række individuelle autorisationslove vedrørende de enkelte faggrupper, herunder i lægeloven. Med indførelsen af autorisationsloven (lov nr. 451 af 22. maj 2006 om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed), som trådte i kraft den 1. januar 2007, blev bestemmelserne i disse love imidlertid samlet i en fælles autorisationslov.

I besvarelsen af spørgsmål 59 er der redegjort for lægernes pligter i forhold til deres lægefaglige virke. Disse pligter fremgår af kap. 5 i autorisationsloven. Det fremgår blandt andet af lovens § 17, at en læge under udøvelse af sin virksomhed er forpligtet til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed, og det fremgår af § 20, at en autoriseret sundhedsperson ved udfærdigelsen af erklæringer, som vedkommende afgiver i sin egenskab af autoriseret sundhedsperson, skal udvise omhu og uhildethed. Det er Sundhedsstyrelsen, som fører tilsyn med, at normen for god og forsvarlig lægegerning ikke bliver fraveget.

Sundhedsstyrelsen fører ikke tilsyn med læger, når disse ikke udøver sundhedsfaglig virksomhed, hvilket vil sige virksomhed, der ikke indeholder konkret patientbehandling. Forudsætningen for lægefaglig virksomhed i autorisationslovens forstand er således, at der består et læge/patientforhold, dvs. at en læge deltager i eller har ansvar for patientbehandling i bredere forstand – dvs. udøver lægegerning. Ordlyden af autorisationslovens § 17 er en videreførelse af blandt andet den tidligere lægelovs § 6, hvoraf det fremgik, at en læge under udøvelsen af sin gerning er forpligtet til at vise omhu og samvittighedsfuldhed. I bemærkningerne til det oprindelige lovudkast blev det anført, at bestemmelsen var en naturlig følge af selve lægekaldet, at være befolkningens hjælper i sygdomstilfælde, og at en læge ved patientbehandlingen altid bør udvise den størst mulige omhu og samvittighedsfuldhed.

Det følger således af autorisationsloven, at en læge ikke er omfattet af lovens §§ 17 og 20, når vedkommende ikke udøver lægefaglig virksomhed. Der er derfor ikke tale om lægefaglig virksomhed i relation til læger, der er ansat i administrative stillinger, eksempelvis lægekonsulenter, hvis der ikke består et læge/patientforhold i det konkrete tilfælde. Deres skriftlige voteringer i enkeltsager betragtes således ikke som lægeerklæringer efter autorisationslovens § 20. Det er ikke ansættelsesforholdet, der er afgørende, men lægens virke. Lægekonsulenter fungerer som udgangspunkt derfor som andre medarbejdere i forvaltningen, der arbejder under ansvar for arbejdsgiveren (eksempelvis en kommune eller en region) og dermed under forvaltningslovens bestemmelser. En borger har i den forbindelse mulighed for at klage over en lægekonsulents votering m.v. til den pågældendes arbejdsgiver. Sundhedsstyrelsen fører som ovenfor nævnt ikke tilsyn med sundhedspersoners administrative funktioner, der ikke indgår som led i konkret patientbehandling.”